

hokejová
romance

NA TENKÉM LEDĚ

JENNY PROCTOR

přeložila Kateřina Slovákovič

**NA
TENKÉM
LEDE**

Copyright © 2023 by Jenny Proctor Creative

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez
písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Slováková, 2025

Cover © Alt19Creative, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6866-0 (pdf)

NA TENKÉM LEDĚ

JENNY PROCTOR

přeložila Kateřina Slováková

Pro Joshe

Felix je v podstatě vysněný mužský,
ale ty jsi mě rozhodně inspiroval.

KAPITOLA 1

Gracie

Hokej má velmi výrazný pach. Nebo aspoň hokejová výstroj.

Ten smrad bych poznala všude, ale *proč* ho cítím v domě, kde bydlím?

Upustím tašku na odpočívadlo nad schody a zadívám se na krátkou chodbu, která vede ke dveřím do mého bytu.

Není tu jediné místečko, kam by se dalo šlápnout. *Celá* chodba je zarovnaná hokejovou výstrojí.

Brusle, chrániče, hokejky. Helmy. Tašky přetékaající dresy.

Co to tu všechno *dělá*? A *proč* to tak strašně smrdí?

Můj soused hraje nižší soutěž za Appies, hokejový tým našeho městečka Harvest Hollow v Appalačských horách, ale pokud vím, výstroj si domů nenosí.

A stoprocentně jsem ji ještě nikdy neviděla na chodbě. Kromě toho je tu takových krámů, že by se z toho dalo pořídit vybavení pro celý tým.

Co je ale důležitější: absolutně nejsem schopná projít do svého bytu – aspoň ne s violoncellem.

S velmi otráveným povzdechem se natáhnou pro nejbližší hokejku a zabouchám s ní na Felixovu zeď. Jeho byt je první ze dvou na stejné straně chodby, přičemž můj je ten druhý, ale je tu taková hromada věcí, že se ani nedostanu k jeho dveřím, abych zaklepala jako civilizovaný člověk. Jenže na téhle konkrétní situaci nic civilizovaného není, takže mi ten kompromis nevadí.

„Felixi!“ zaječím a doufám, že je to dostatečně nahlas na to, aby mě slyšel. A navrch ještě několikrát zabouchám.

To se *vážně* hokeje v životě nezbavím? Copak nestačí, že můj bratr strávil celé naše dětství hraním, odsával veškerý čas a pozornost rodičů zápasy, tréninky a nekonečnými víkendovými turnaji? Opravdu se teď musím brodit záplavou použité hokejové výstroje, jen abych se dostala ke svým dveřím?

Copak vesmír nezná slitování?

Felixovy dveře se odsunou a on se objeví s jednou rukou opřenou o zárubeň, v očích znepokojení. „Gracie? Co se děje? Jsi v pořádku? Slyšel jsem, jak jsi zaječela.“

Z Felixových vlasů steče kapka vody a dopadne na jeho hrudník – na jeho *úplně nahý* hrudník – a pokračuje ve své cestě dolů.

Moje oči sledují její pohyb, kloužou po Felixově vypracovaném, atletickém těle a já si uvědomím – *propána*. Ten mužský na sobě nemá nic než černé boxerky.

Přejedu pohledem prohlubně a křivky jeho svalnaté postavy a polknu. Můj zrak se zastaví na tmavším místě, *myslím*, že je to tetování na vnitřní straně jeho levého bicepsu. Polknu, abych se zbavila náhlého sucha v krku. Ne že bych si nevšimla, že je Felix pěkný chlap. Měří sto devadesát centimetrů a je profesionální sportovec. Na

něm se nic přehlédnout *nedá*, ať je tichý, jak chce. Ale od prvního dne jsem věděla, že je hokejista. To je jediný důvod, který potřebuju, abych se moc pozorně nedívala.

Já a hokej? To nikdy nebyla dobrá kombinace. Viz už zmíněné dětství naplněné hokejem.

Ale zdá se, že moje oči mají vlastní plány, na dobrých patnáct vteřin ovládnou můj mozek a já zírám.

Ale ne. Ne! Zírat se nebude, mozku!

Trochu zatřesu hlavou a konečně zvednu pohled ke stropu.

„Páni, Felixi, mohl sis snad obléknout nějaké kalhoty,“ vyhrknu nakonec.

Koukne dolů a trhne sebou, pak skočí za dveře. „Promiň. Omlouvám se!“ zavolá ze svého bytu. „Zrovna jsem se oblékal, když jsi zabouchala, a já jsem prostě... *vyrázil*. Myslel jsem, že se ti něco stalo.“

Srdce mi trošičku poskočí. Na jeho starostlivosti je něco milého. A fakt, že nešel otevřít ve spodkách *úmyslně*, z něj dělá někoho mnohem méně... já nevím, namyšleného? Ačkoliv Felix mi vlastně nikdy namyšlený nepřišel. Ne jako jeden z jeho spoluhráčů – možná Eli? – který se baví tím, že mi chodí klepat na dveře a každou chvíli mě zve na rande. Pro něj je to zábava. Pro mě prostě otrava.

Povzdechnu si. „Nestalo se mi nic. Jenom nemůžu projít. Co je to tu za krámy?“

„Počkej moment,“ zavolá, a jeho hlas se vzdaluje, jak zachází dál do bytu.

O chvíli později je zpátky, na sobě tepláky a bílé tričko, už zase pokapané vodou z pořad ještě mokrých vlasů. „To je stará výstroj, kterou mi sem přinesli kluci z týmu,“ vysvětlí. „Zítra to odvezu na dorosteneckou hokejovou ligu.“ Popadne dvě ohromné tašky a odtáhne je do svého bytu,

takže to vypadá, že vlastně nejsou nijak zvlášť těžké. Zvedne náruč hokejek, dá si je pod jednu paži, nato se bere helmu, která se odkutálela k mým dveřím. „Promiň. Myslel jsem, že mám dost času se osprchovat a odnést to dovnitř, než se vrátíš domů.“

Posunuju futrál s violoncellem dopředu, zatímco on odklízí výstroj. „To je v pohodě,“ odpovím, ačkoliv tón mého hlasu je mrzutý a nedůtklivý.

Přimhouří oči. „Určitě?“

„Stopro. Možná jsi vyvolal posttraumatický stres způsobený dětstvím plným hokeje, ale já to rozdýchám.“

„Ty jsi hrála hokej?“ zeptá se a obočí mu vyjede nahoru.

„Ha! Ne. Ani náhodou. Ale můj brácha hrál. A to mi věř – ten strávil na ledě dost času za nás za oba.“ Opřu cello o zeď, zvednu tašku a posunu ji blíž k Felixovým dveřím.

„Tak proto tolik nesnášíš hokejisty.“

Hlavou mi proletí tvář Gavina, mého prvního skutečného přítele a jediného, který kdy hrál hokej. Jestli někdo může za to, že hokejisty fakt nemusím, tak je to on. Ale moje nechuť má daleko hlubší kořeny než jednoho pitomého nevychovaného středoškoláka. „To se nedá říct, že nesnáším *hokejisty*. Prostě nesnáším hokej. To není totéž.“

Felix od mých dveří odsune poslední kus výstroje a uvolní tak místo, abych chodbou mohla pronést violoncello. „Já ti to vezmu, nechceš?“ zeptá se a ustoupí mi z cesty.

Zavrtím hlavou a dám si cello na záda. „To je v pohodě. Už to mám nacvičené.“ Odemknu dveře, ale než otevřu a vejdu dovnitř, zastavím se a otočím se zpátky. Takhle blízko Felixových dveří slyším všechno, co si doma pouští. „To je Čajkovský?“

Přikývne a prohrábne si rukou vlasy. „*Variace na rokokové téma.*“

Kývnu hlavou. „Jo. To znám.“ V posledním ročníku na vysoké jsem hrála sólový part s univerzitním orchestrem.

Tohle není poprvé, co se Felix zmínil o vážné hudbě, vždycky to však bylo jen obecně. Mezi řečí pochválil kus, který mě slyšel cvičit přes zeď, nebo se zeptal, co je na programu symfonického orchestru. Ale myslela jsem si, že je to jen zdvořilost.

Tohle je trochu jiné. *Opravdu* poslouchá vážnou hudbu? *Pro zábavu?*

Založí si ruce na prsou a ramenem se opře o zeď vedle dveří, nohy zkřížené v kotnících. „Takže ty nesnášíš hokej. Proto nechceš jít na rande s Elim?“

Protočím oči. „Nechci jít na rande s Elim, protože je strašně nafoukaný, a hokej taky nepomáhá. Takhle to prostě mám.“

„Takže s hokejisty nerandíš?“ V jeho hlase zaslechnu náznak něčeho, co zní skoro jako zklamání, a zběžně zauvažuju, jestli si to nepřestavuju. Možná je prostě zklamaný kvůli Elimu?

„Ne,“ odpovím a odsunu tu myšlenku stranou. Ať tak, či onak, je to jedno. „Na stadiónu jsem strávila za prvních osmnáct let tolik času, že mi to stačí na celý zbytek života.“

„Když ses dívala na bratra,“ dodá Felix a já přikývnu.

Spíš jsem se *vztekala* na bratra, zatímco jsem předstírala, že se na něj dívám. Ale tahle záležitost je příliš soukromá na to, abych ji chtěla probírat se svým sousedem.

„To jsem rád, žeš mi to řekla,“ poznamená Felix. „Všechno teď do sebe mnohem líp zapadá.“

Otevřu dveře a položím cello dovnitř, pak si stoupnu jako on a opřu se ramenem o zeď. „Co tím myslíš? Co do sebe zapadá?“

Pokrčí rameny. „Jakou si dáváš práci, aby ses mi vyhnula. Nebo jak se mračíš a protáčíš oči, když za mnou přijdou kluci z týmu.“

„Kluci z týmu jsou *hluční*,“ podotknu. „Hluční, nafoukaní a... velcí.“

Uculí se. „Hluční a nafoukaní, to chápu, ale velcí?“

„Obrovití,“ odpovím. „A...“ S obtížemi hledám to správné slovo, ale pak se mi vynoří v mozku, je to přesně to pravé a já nechápu, že jsem ho nikdy předtím nepoužila. „*Divocí*.“

Felix se usměje a předvede dolíček na tváři, který jsem ještě neviděla. „*Divocí*?“

Našpulím pusu, protože se mi nelíbí, že ho to tak pobavilo. „Znám hokejisty, Felixi. Když jsem vyrůstala, byli všude kolem, a *divocí* rozhodně jsou. Proč by si jinak přivazovali k chodidlům nože a bruslili na ledě tvrdém jako kámen, když moc dobře vědí, že si znovu a znovu namlátí? Je to šílené.“

Pokud můžu posoudit, ta divokost se přenáší do všech stránek jejich života – což věrolomný podrazák Gavin prokázal na celé čáře – a ta divokost je něco, co ve *svém* životě nechci.

Felix se mi dlouze zadívá do očí, potom nepatrně skloní hlavu. „Tak nás máš asi všechny přečtené,“ oduší.

Zápal, který byl ještě před chvilkou patrný v mých slovech, se v mžiku vytratí. Tón Felixových slov – cítím, že se ho to dotklo. A tentokrát se mi to určitě nezdá.

Než to pořádně zpracuju nebo se omluvím, zajde zpátky do svého bytu. „Ještě jednou se omlouvám za ten nepořádek,“ řekne. Dveře se napůl zavřou. „Měj se, Gracie.“ Pak dveře zaklapne a zamkne a já zůstanu na chodbě sama.

Huh. Sama a s pocitem, že náš rozhovor *neskončil*, jak měl.

Přesunu se do svého bytu a sklíčeně klesnu na gauč. Je pátek, takže jsem stejně unavená. Ale teď jsem unavená a mrzutá a přeju si, abych mohla vzít zpátky posledních pět minut našeho rozhovoru a začít znovu.

Ne že bych nemyslela vážně, co jsem řekla. Absolutně netoužím po vztahu s hokejistou. Ale hokej je Felixovo povolání. Mohla jsem se vyjádřit laskavěji.

Zasténám, skopnu boty a stočím se na gauči do klubíčka. Klidně bych dokázala usnout přímo tady a probudit se až zítra ráno.

V mém slovníku má slovo unavená dvě definice. Jednak *normálně* unavená. To je ten druh únavy, který cítím poté, co si jdu zaběhat, nebo po skončení opravdu náročné zkoušky symfonického orchestru.

A pak je tu *učitelsky* unavená.

Ta únava se nepodobá ničemu na světě. Protože to nejsou jenom moje svaly a mysl, které jsou unavené. Jsou to svaly... a mozek a emoce a nervy. Nemluvě o mém egu.

Žáci druhého stupně jsou většinu času milí, ale když nejsou? Pak jsou to doslova zplozenci pekla.

Paní učitelko, vy máte letos o číslo větší velikost?

Paní učitelko, proč s nikým nechodíte?

Myslíte si, že se VŮBEC NĚKDY vdáte?

Vy jste se dneska ráno zapomněla učesat?

Fakt máte tohle na sobě CELÝ DEN?

Většinu víkendů – aspoň víkendů, které netrávím se symfonickým orchestrem – si chci jen obléct pyžamo, objednat si jídlo na celé tři dny, koukat na bezduché filmy v televizi a zapomenout, že musím jít v pondělí ráno zpátky do práce.

To je v pohodě. *Já jsem v pohodě.* Svoji práci mám moc ráda. Učit na druhém stupni školy v Harvest Hollow hru

v orchestru byl vlastně můj sen, když jsem studovala. Ted' to nebudu zatracovat. Víkendy a letní prázdniny si ale opravdu užívám.

Přitáhnu si deku z opěradla pohovky, přikryju se a přemýšlím, jak velký mám hlad. Stačí mi popkorn a nízkoenergetická kola? Nebo chci skutečnou večeři? Vařit rozhodně nebudu, takže jestli to má být opravdové jídlo, bude to určitě něco, co mi přivezou až ke dveřím.

Kabelku mám na zemi vedle konferenčního stolku, natáhnu tedy nohu a přisunu si ji blíž, abych dosáhla na telefon. Až tak daleko zajdu, abych se nemusela pohnout víc, než je bezpodmínečně nutné.

Jakmile mám telefon v ruce, zkontroluju si, kolik mám na účtu, a zasténám, protože vidím číslo sice trojciferné, ale jen tak tak. Ne že bych byla překvapená. Jsem učitelka a ve volném čase muzikant. Tyhle profese si nezvolíte, pokud toužíte po bohatství a slávě. Všechny účty na tenhle měsíc mám zaplacené, takže vlastně neriskuju, že mi dojdou peníze, než mi příští týden dorazí výplata. Ale i tak, utrácet za dovoz jídla, to si před sebou neobhájím.

Povzdechnu si, zvednu se z gauče a zaměřím k mrazáku, když mě najednou napadne, co asi bude mít k večeři Felix.

Což je absurdní. Svému sousedovi věnuju zřídka víc než letnou myšlenku.

Taky jsem ho ještě nikdy neviděla ve spodním prádle.

Ale stejně. Nehledě na břišní svaly je Felix úplně stejný hokejista jako včera, takže bych na něj neměla plýtvat žádnými myšlenkami, ani letnými, ani jinými.

Vytáhnu z mrazáku pizzu, nechám předehrát troubu a opřená o kuchyňskou linku čekám. Zatímco jsem mluvila s Felixem, zmeškala jsem hovor od svého bratra, takže

mu zavolám zpátky; vím totiž, že kdybych to neudělala, zkoušel by mě dneska večer zastihnout ještě nejmíň desetkrát.

„Gracie!“ řekne, jakmile zvedne telefon. „Jak se má moje oblíbená mladší sestra?“

„Je unavená a mrzutá a je taky tvoje *jediná* mladší sestra. Jak se máš ty?“

„Skvěle. Právě se mi podařilo sehnat na příští týden super lístky na zápas appíků. Přímo nad sklem, dost blízko na to, abychom cítili tempo hry, a dost vysoko na to, aby Maddox všechno viděl. Bude nadšený.“

Vytáhnu pizzu z krabice a vybalím ji z plastové folie. „To zní úžasně.“

„Počítáš s jeho oslavou, jo?“

Zavrtím hlavou nad Joshovým entuziasmem. Jeho synovi bude deset až za měsíc, ale on už se mě nejmíň pětkrát ptal, jestli budu moct přijít.

„Joshi. Mám to v kalendáři. Určitě tam budu.“

„Já vím, já vím. Ale bude mu *deset*, Gracie. Dvojciferné číslo! To není maličkost.“

Pořád mi přijde neuvěřitelné, že už je Maddoxovi skoro deset. Téměř stejně neuvěřitelné jako to, jak samozřejmě přijal Josh otcovství. Když zjistil, že jeho přítelkyně, se kterou tehdy chodil dva roky, je těhotná, bylo mu devatenáct. A přestože to zvrátilo všechny jeho plány na profesionální hokejovou dráhu – hrál půl sezóny na univerzitě a měl tím směrem nakročeno – moc dlouho se nerozmýšlel, odešel z vysoké a přestěhoval se zpátky do Harvest Hollow. Oženil se s Jadah, začal se učit u jejího otce, místního elektrikáře, pro kterého stále ještě pracuje, a rozhodl se být „tátou, jakého si jeho dítě zaslouží.“ To byla jeho slova, když mu bylo devatenáct, a od té doby se podle nich stále řídí.

„Nerozmyslel si to Maddox s tím violoncellem?“ zeptám se. Snažím se přesvědčit svého synovce, aby začal hrát – příští rok nastoupí na druhý stupeň v Harvest Hollow a já bych ho strašně ráda učila – ale zatím k tomu má přibližně tolik chuti jako já k hokeji.

„Ne. Říká, že bude klidně na něco hrát, ale chce, aby to byl nějaký hustý nástroj, jako třeba bicí,“ odpoví Josh.

„Tím chceš říct, že mu *nemám* dávat k narozeninám svoje staré cello.“

„Neříkám, že *nemůžeš*,“ opáčí Josh. „Jen říkám... že by z toho možná neměl radost.“

„Fajn,“ přitakám, zatímco strkám pizzu do trouby. „Vzdávám to. O cello už se bavit nebudeme. Co bych mu mohla dát místo toho?“

„Strašně teď obdivuje Felixe Jamisona,“ začne Josh. „Možná bys mu mohla koupit jeho dres?“

Trhnu sebou, když uslyším Felixovo jméno, praštím se rukou o horní část trouby a spálím si klouby.

„Au!“ vyjeknu a doprovodím to pár nadávkami, takže zadoufám, že mě Josh nemá nahlasito. Ačkoliv vzhledem k tomu, že mluví o Maddoxově dárku k narozeninám, můj synovec nejspíš nebude na doslech.

„Jsi v pořádku?“ zeptá se Josh. „Co se ti stalo?“

„Jen jsem si spálila ruku. Nic mi není.“ Otočím kohoutkem nad dřezem a pustím si na klouby studenou vodu. „Takže dres?“ zopakuju s předstíranou nevědomostí. „Appíků?“

„Jo. Jamisonův. Je brankář, což je pozice, na které chce Maddox hrát, takže je jím zrovna teď úplně posedlý. Má na stěně jeho plakát a vůbec.“

Zavřu oči. *Samozřejmě* že má můj synovec na stěně plakát mého souseda.

A kdyby můj bratr věděl, že sdílím zeď obývacího pokoje s hokejistou, kterým je jeho syn posedlý, tak by *samozřejmě*

úplně šílel a trval na tom, že sem zajde a s Felixem se seznámí, a pak by se pokusil se s ním skamarádit a pravděpodobně by se mu to povedlo, protože Josh je nejlepší kamarád s *každým*, a pak by sem chodil POŘÁD a mluvilo by se o hokeji.

A pak by byl můj dokonalý byt s vysokými stropy, obrovskými okny a obnaženými trubkami, s moderní a neformální atmosférou, přesně ten typ bytu, v němž by měl muzikant bydlet, *zamořený* ještě *větším* množstvím hokejové energie, než je teď, a tentokrát by to bylo osobní, protože by to byl *můj bratr*.

Strašně snadno si to dokážu představit.

Ale tohle je moje oáza. Do své oázy Joshe pustit nemůžu.

Vypnu vodu a osuším si ruku. Je červená, ale na puchýře to nevypadá. „Jaké knihy čte Maddox? Možná mu koupím něco ke čtení.“

„Jo? To by bylo prima,“ odpoví Josh. „Zeptám se Jadah. Ví toho o knížkách víc než já.“

„Fajn. Prostě jí řekni, ať mi pošle textovku. A můžu se taky zeptat knihovnice u nás ve škole, co by mi doporučila.“

„Když už mluvíme o Jadah, tak zítra ráno učí a chce, abych šel s ní. Nepřidáš se k nám? Prosím tě, ať nedělám hot jógu sám.“

Protočím oči. „Ty jsi takový měkkota.“

„Nejsem měkkota. Vždyť tam jdu, ne? Prostě nerad trpím o samotě.“

Vytáhnu z ledničky kolu bez cukru a přitisknu si studenou plechovku ke spálenému místu na kloubech. „V kolik hodin učí? Jestli je to kdykoliv před devátou, máš smůlu. Je víkend. Nebudu o víkendu vstávat dřív než do školy.“

Na moment se odmlčí, pak odpoví: „Je to v půl sedmé. Ale slibuju, že ti potom koupím snídani. Maddox je přes

noc u našich, tak se tam po józe můžeme zastavit, vyzvednout ho a najíst se pak společně. Můžeš si s ním o těch knížkách promluvit sama.“

Zasténám. Josh ví přesně, co říct, abych kapitulovala. Snídaně jen s ním bych se vzdala okamžitě. Ale snídaně s Maddoxem? I když to znamená, že se zastavíme u mámy a táty, což pro mě zdaleka není taková zábava jako pro Joshe, svého synovce zbožňuju a Josh to ví.

„Uf. Dobře. Ale snídani z fast foodu neberu. A do waflárny taky nejdu. Chci něco dobrého.“

„Domluveno. Vyzvednu tě v 6:15.“

„Klidně se můžeme sejít až tam, jestli ti to vyhovuje víc.“

„Ne. Stejně pojedu kolem toho tvého strašidelného bytu. Ale nechtěj po mně, abych pro tebe chodil nahoru. Ještě by mě cestou přepadli.“

Protočím oči. „Ten byt *není* strašidelný. Je to tu naprosto bezpečné.“ Ne že bych měla v úmyslu pustit ho někdy dovnitř. Mohl by narazit na Felixe, což nejsem ochotná riskovat.

„Když to říkáš. Ale musíš uznat, že s těmi zatlučenými okny v přízemí vypadá ten dům dost zlověstně.“

Už jsem taky přemýšlela, co je v přízemí budovy, v níž posledních šest měsíců bydlím. Pod schody jsou obrovské dveře, ale jsou zamčené a těžké, a Josh má s těmi venkovními okny pravdu. Jsou zatlučená celou dobu, co tu bydlím.

Pořád se na to chci zeptat domácího – kdyby odstranil ta prkna, hned by to tu vypadalo líp – ale vždycky zapomenou. Nejspíš proto, že jakmile jsem *uvnitř* bytu, všechno je dokonalé, a mne přestane zajímat, jak to vypadá zvenku.

Nezmíním se o velikánském hokejistovi, který spí ve vedlejší bytě, ale i tak mi hlavou probleskne Felixův

znepokojený výraz, když vyběhl na chodbu. Něco mi říká, že by mi přišel na pomoc, kdybych to náhodou potřebovala.

Ať už je hokejista, nebo ne, vůbec by mě to nepřekvapilo.

Ne že by mi nebylo jedno, jaký je Felix člověk. Je mi to úplně jedno. A taky je mi jedno, jak dobře vypadá. Jakou má hladkou, pružnou kůži. A ten dolíček na tváři. To tetování, které si určitě nechci prohlédnout zblízka. A fakt, že zná jméno Čajkovského skladby, jako by se to rozumělo samo sebou.

Ne. To všechno mě ani trochu nezajímá.

KAPITOLA 2

Felix

„Hej, Felixi,“ zavolá z druhé strany šatny Eli. „Jdeš s námi na večeři?“ Je po tréninku a šatna je skoro prázdná, což je ale typické. Většinou si dávám ve sprše načas. Nevadí mi vyjít si někam se spoluhráči, takže se jim nevyhýbám úmyslně. Řekněme však prostě, že ticho mi taky nevadí.

Eli a nejnovější člen našeho týmu, Logan Barnes, který k appíkům nedávno propadl z NHL, aby si odčinil nepříznivou publicitu po hádce s fanouškem, jsou jediní dva, kteří tu ještě zbyli. Eliho společnost je docela v pohodě a Logana mám rád, ale večere?

Natáhnu si mikinu, čímž získám pár vteřin navíc, abych to zvážil. Tenhle týden už jsem s několika členy týmu večerel. To mi přijde jako poměrně slušné úsilí.

Udržuju pečlivou rovnováhu.

Když se poddám svému prvnímu popudu, půjdu domů do prázdného bytu, najím se v tiché kuchyni a večer si budu ve vlastní společnosti číst a relaxovat.

Znám se ale dost na to – rozuměj: mám za sebou dost psychoterapeutických sezení – abych si uvědomil, že když někdy budu chtít od života víc, nenajdu to, pokud budu žít jako poustevník. A tak si občas vyrazím se spoluhráči. Zajdu na večeri s kamarády. Věnuju vědomé úsilí interakcím s lidmi kolem sebe.

A docela se mi to daří.

Za appíky hraju skoro dva roky a kluci z týmu jsou pro mě stejnou měrou kamarádi jako spoluhráči. A Harvest Hollow jsem si zamiloval. Mám tady oblíbené restaurace a podnik, kam chodím na kávu. Dokonce znám několik lidí, kteří nepatří do týmu, a to je co říct, když vezmete v úvahu, kolik času strávíme na zájezdech.

Tohle by se možná běžnému člověku nezdálo důležité, pro mě je ale každý centimetr normálnosti, který si nárokuju, významný. Moje sociální fobie pro mě představuje hrozbu od malička. Jen díky terapii jsem schopný normálně fungovat; dokud je můj svět malý a promyšlený, všechno zvládám a nikdo ani neví, s čím se potýkám.

Ale v podvědomí to mám pořád zasunuté. Vypěstoval jsem si takový vnitřní barometr, který neustále měří, porovnává, ptá se. Jak jsem na tom *opravdu*?

Když si dovolím jít domů, místo abych přikývl na večeri s Elim, není to jen schovávání? Nebo už jsem si večer ve vlastním bytě zasloužil?

Pomyslím na svou sousedku a setkání, k němuž došlo minulý týden. Doufal jsem, že ji zase uvidím, pokud možno normálně oblečený, nejen v boxerkách.

Při té vzpomínce mě zalije vlna studu. Zrovna jsem se osprchoval a začal se oblékat, když na mě z chodby zaječela. Jak jsem to uslyšel, zalil mě adrenalin a já jsem bez rozmýšlení vyběhl.

Ne že by mi vadilo, jak si mě prohlížela. Gracie mi nikdy předtím nevěnovala druhý pohled. Radši bych si nevybral ženu, která mě chce jen kvůli mému tělu, ale pokud ji můj nahý hrudník přiměje, aby si mě všimla, když k tomu nikdy předtím nedošlo? Klidně. Na svojí fyzičce vážně makám. Tak ať z toho mám taky nějaký užitek, a je mi jedno jaký.

Touha vidět Gracie mi připadá jako dost pádný důvod, abych zamířil domů. Ani můj psycholog by neměl námitky, kdyby to znamenalo možnost, že půjdu s někým na rande.

„Ne, dneska ne,“ řeknu, když konečně Elimu odpovím. „Dneska, hm, mám schůzku s Ivy.“ Není to tak úplně lež. Ivy říkám své knihovně. Je to oblíbená část mého bytu. Zaslouží si jméno.

Logan si odfrkne a já se otočím a zachytím jeho pohled. Jako jediný z týmu ví, kdo Ivy opravdu je. Nebo spíš, co Ivy opravdu je. Je taky jediný, kdo ví o mojí fobii. Což je zvláštní, protože Logan je nejnovější člen našeho týmu. Ale dost rychle jsme se skamarádili. Navíc chodí s Parker, která dělá týmu manažerku sociálních médií. Vzhledem k povaze její práce bylo nutné, abych k ní byl upřímný ohledně toho, co zvládnu, když přijde na promo záležitosti našeho týmu, takže prozradit to Loganovi mi připadalo jako přirozený důsledek.

„Prosím tě, kdy se s tou ženskou seznámíme?“ zeptá se Eli.

„Jo, Felixi,“ papouškuje Logan. „Kdy se s ní seznámíme?“

Dosednu na lavičku a obuju si boty. „Ivy má ráda soukromí.“

Logan protočí oči, pak plácne Eliho po zádech a řekne mu něco, co neslyším. Eli přikývne, zamíří ke dveřím a Logan přistoupí ke mně.

„To myslíš vážně, jo?“ zeptá se a sedne si na lavičku vedle mě. „Ty máš schůzku s Ivy?“

Zvednu ruce. „Přísahám, že to není nic osobního.“

„Nemusíš mi nic vysvětlovat, chlape. Můžeš trávit čas, jak chceš.“ Logan se odmlčí. „Jenom... jsi v pořádku?“ Jeho výraz je vážný, jako by to *opravdu* chtěl vědět a hodlal tu sedět, dokud mu nedám opravdovou odpověď.

„Jsem v pohodě,“ odpovím a podívám se mu přímo do očí. „Prostě chci jít domů.“

Logan na to nic neřekne, ale z toho, jak se tváří, poznám, že chce slyšet něco bližšího.

Vzdychnu si a prohrábnu si rukou bradku. „Jenom... doufám, že bych mohl narazit na svou sousedku.“ Teď když jsem to vyslovil nahlas, uvědomím si, jak to zní hloupě, a přeju si, abych ta slova mohl vzít zpátky.

Mám jen jednu sousedku a Logan se s ní setkal, takže přesně ví, o kom je řeč. „Tu sousedku, která nemá ráda hokejisty?“ řekne a zvedne obočí.

„Nemá ráda *hokej*,“ upřesním. „To není totéž.“

„Přesně tak,“ opáčí Logan suše. „To je něco úplně jiného.“

„Ale vlastně mi řekla, že s hokejisty *nerandí*,“ dodám trochu rozpačitě. „Takže to možná je totéž.“

Logan se uchechtne. „Můžeš mi připomenout, *proč* se o tom bavíme?“

Dobrá otázka. Vím jen, že vyhlídka na setkání s Gracie mě plní větší radostí než pomyšlení na kohokoliv jiného, s kým jsem se v Harvest Hollow seznámil. A mohl bych ji poslouchat, jak hraje na violoncello, celou noc. Když jsem přes společnou zeď obývacího pokoje poprvé slyšel, jak cvičí, myslel jsem si, že je to nahrávka. Teprve když několikrát začala a přestala, znovu a znovu opakovala stejný takt, uvědomil jsem si, že je to *ona*. Skončilo to tak, že jsem si jedno z křesel v obýváku přesunul až ke stěně, abych

mohl sedět a číst si a zároveň byl dost blízko na to, abych ji slyšel.

„To nevím, kámo,“ odpovím. „Asi jsem masochista.“

Postavím se a vezmu do ruky svou tašku.

„Víš co, možná by měla jít na schůzku s Ivy tvoje sousedka.“ Vytáhne svou tašku ze skříňky, která je o pár kroků dál, a významně se na mě podívá. „Tuhle jsem ji viděl v Book Smart. Aspoň si myslím, že to byla ona. Jestli ráda čte, mohla by díky tvé knihovně zapomenout, že hraješ hokej.“

„V Book Smart?“ zeptám se a on přikývne.

„To knihkupectví v Maple Street. Tys tam nikdy nebyl? No to mě podrž. Ty? Myslel jsem si, že tam budeš pečený vařený.“

Zamíříme spolu ke dveřím. „Můžeš tomu říkat pud sebezáchovy. Došly mi poličky.“

„Jo. A v bytě máš tak málo místa, že by se ti tam další regál určitě nevešel.“

Zacuká mi v koutcích. Kluci si mě kvůli tomu prostornému bytu rádi dobírají – hráči nižší hokejové ligy se v penězích zrovna netopí – ale kdyby věděli, jak je to doopravdy, měl bych to na talíři pořád.

Můžu si svůj byt dovolit, protože vlastním celou budovu.

Koupil jsem ji před rokem za peníze ze svěřenského fondu od své babičky. Můj byt měl původně zabírat celé horní patro, ale Graciin už byl zařízený jako bytová jednotka a já jsem se rozhodl, že by mohlo být dobré mít k dispozici nějaký příjem z nájemného, který by mi pomohl s placením daně z nemovitosti. Původně v domě sídlilo rodinné vydavatelství Sheffield. Tiskli učebnice pro základní školy, knihy pro začínající čtenáře a tak. Jsem si celkem jistý, že šéfredaktor bydlel tam, kde je teď Graciin byt, a to až do chvíle, kdy se podnik na začátku tisíciletí

položil. Můj byt je mnohem větší než ten její a zabírá celý prostor, v němž stály samotné tiskařské stroje. Nechal jsem v obýváku původní podlahu, takže jsou na ní pořád vidět skvrny od inkoustu vpité do širokých dřevěných prken.

Chápu, jak to zní. Lidi slyší *svěřenský fond* a myslí si, že nevíte, co s penězi. Nebo ještě hůř – seznámí se s mým otcem a dojdou ke stejnému závěru. Ale svěřenský fond, který mi odkázala babička, je ve srovnání s příjmy mého otce ubohý. Táta se zabývá developerskou činností v Chicagu, kde jsem vyrůstal, a mám dojem, že vlastní přibližně půlku města. Kdybych s ním začal spolupracovat, byl by můj podpis na tuctech kupních smluv o nemovitostech, ne na jedné, a zůstatek na mém bankovním účtu by měl před desetinnou čárkou mnohem víc nul.

Taký bych nehrál hokej. Takže. Takhle to je.

Přestože byl otec zklamaný ze všech profesních rozhodnutí, k nimž jsem kdy dospěl, jsem rád, že jsem tam, kde jsem. Plat hokejisty nižší ligy není nic světoborného, ale po koupi domu jsem zbytek svěřenského fondu investoval a úroky mi vynášejí tolik, že můžu žít pohodlně, i když ne extravagantně. Navíc mám do budoucnosti podnikatelské záměry ohledně přízemního skladiště. Čekám s tím, až bude po sezóně, ale už teď se na to těším.

„Asi bych mohl přidat pár poliček do ložnice pro hosty,“ prohodím. „Vážně si myslíš, že má Gracie ráda knihy?“

Logan zvedne ruce. „Já jenom vím, že jsem ji viděl v tom knihkupectví. Chceš, abych se zeptal Parker, jestli ji zná? Pokud Gracie vyrůstala někde v okolí, tak by ji asi znát mohla.“ I když je vztah Logana a Parker relativně nový, oba vyrůstali v Harvest Hollow a znají se už roky – od malíčka.

„To nemusíš. Nebo... asi můžeš,“ odpovím. „Ale jen když na to přijde řeč.“

„O nic nejde. Prostě se jí zeptám. Víš, jaké má příjmení? A co o ní ještě víš?“

Zasténám a přemýšlím, jestli toho nebudu litovat. „Nic moc. Jmenuje se Gracie Mitchellová. Učí orchestr na druhém stupni školy v Harvest Hollow. Hraje na violoncello. A nesnáší hokej,“ dodám po krátké úvaze.

„Mám to,“ oznámí Logan a píše přitom do telefonu. „Dám ti vědět, co povídala.“ Zastrčí telefon do kapsy, zrovna když dojdeme na parkoviště. Vzduch venku je svěží a chladný a je jasné, že přišel podzim. Ne ten falešný podzim, se kterým mají zkušenosti na americkém jihu, kdy se léto na tři dny vytratí a pak se zase plnou silou vrátí. Ale skutečný, poctivý podzim. Ten, který už nikam neodejde.

Mám teplou mikinu, ale stejně bych si přál, abych měl na sobě něco ještě trochu teplejšího.

„Nemáš představu, proč nesnáší hokej?“ zeptá se Logan.

„Jenom vím, že hrál její bratr,“ odpovím. „Podle toho, co říkala, strávila její rodina spoustu času tím, že ho podpořovala.“

Logan se zamyšleně poškrábe na bradě. „Povídal jsi, že se jmenuje Mitchellová?“ Svraští obočí, pak se zastaví na okraji parkoviště. „Počkej. Myslím, že jejího bratra znám. Josh Mitchell. Byl skvělý na křídle. Páni, na toho jsem si už roky nevzpomněl. To bych rád věděl, co se s ním stalo. Byl jsem naprosto přesvědčený, že bude hrát na univerzitě, možná dokonce skončí mezi profíky.“

„Jo? Opravdu byl dobrý?“

„Na střední škole jo, jenže to nemusí nic znamenat. Ale určitě se zeptám Parker. Nejspíš to bude vědět.“

Rozloučíme se na parkovišti; domů se vydám přes Maple Street, abych se podíval na to knihkupectví. Nejdu dovnitř, ale vypadá to jako místo, kde se by se mi mohlo líbit, takže se rozhodnu, že se tam vrátím někdy o víkend,

až mi zbyde trocha času. Teď když oficiálně začala sezóna, takových moc nebude, ale já se spokojím s málem.

Graciina honda už parkuje na svém místě, když vedle ní zastavím se svou audinou. Je absurdní, jakou z toho mám radost. Před minulým víkendem jsem byl *v pohodě*. Ale teď, když jsem si připustil možnost, že se mi vlastně líbí, je to, jako by můj mozek zařadil pátou rychlost a proměnil mě v upoceného, nervózního pubertáka.

Co mám vůbec v plánu? Zaklepat jí na dveře jen proto, abych ji pozdravil? Pokud náhodou nepůjde ven, když já půjdu dovnitř, ani ji nejspíš neuvidím.

Uvažuju, co bych mohl podniknout, zatímco zamykám auto a jdu ke dveřím. Na chodníku před domem se zastavím, abych se podíval do schránky.

Mohl bych... uvařit večeři, zaklepat jí na dveře a trochu jí nabídnout. Nebo bych ji mohl požádat, aby mi půjčila vajíčko, hrnek mléka nebo tak. Možná bych si mohl hodně nahlas pustit hudbu a doufat, že mi přijde říct, abych to ztlumil?

Otevřu schránku a vytáhnu poštu za několik posledních dní. Protože tu bydlíme jen dva, používáme tradiční černé kastlíky připevněné vedle sebe hned vpravo od těžkých vchodových dveří.

Projdu hromádku dopisů a – hurá!

Náš pošťák je nově můj nejlepší kámoš. Mám dvě Graciiny obálky. To je mezi sousedy normální, doručit je osobně.

Beru to nahoru po dvou schodech najednou a srdce mi buší.

Tohle zvládnou. Nic na tom není. Mám její poštu. Ona svou poštu potřebuje. To je všechno.

Vzrušení, které mě zalije, mi připadá skoro neznámé, poněvadž je to už opravdu dávno, co jsem cítil něco

podobného. Od chvíle, kdy jsem se přistěhoval do Harvest Hollow, jsem si občas s někým vyšel. Ale nikdy mi to nevydrželo déle než několik schůzek. Kvůli mé neobratnosti je to těžké. Navíc během sezóny hodně cestujeme, takže se vážný vztah navazuje obtížně, a na příležitostný sex, který většina spoluhráčů na zájezdech vyhledává, moc nejsem.

Moc dobře vím, že nás od našeho prvního domácího zápasu před začátkem sezóny dělí jen dny. Potom přijde týden tréninku, nato víkendový turnaj v Atlantě a pak se vracíme do Harvest Hollow na oficiální zahájení sezóny. Potom budu stejnou měrou na cestě jako doma.

Ale jestli to budu považovat za důvod, abych se, pokud jde o ženy, o nic nepokusil, *nepokusím se o to nikdy*. Nebo aspoň dokud nepřestanu hrát hokej, a taková představa mi přijde moc osamělá a depresivní.

Pár kluků z týmu má přítelkyni a hrstka už je ženatá. Jestli to chci taky, musím do toho jít naplno.

Položím tašku na podlahu před svým vchodem a udělám další dva kroky ke Graciiným dveřím. Zvednu pěst, rychle zaklepu a otřu si dlaň o nohavici tepláků. Teprve v tu chvíli si uvědomím, že spolu s jejími držím pořád ještě veškeré své dopisy, takže se otočím a hodím je směrem k tašce. Místo aby dopadly na jedno místo, rozletí se jako konfety ve větru a přistanou po celé úzké chodbě před našimi byty.

Potichu zaklepu, obrátím se, abych je posbíral, a upustím přitom ty Graciiny.

Když otevře, jsem napůl ohnutý a zadek mám vystrčený ke Graciiným dveřím.

„Felixi?“ řekne.

„Ahoj,“ odpovím, rychle se postavím a upustím dopisy, které jsem sbíral. Udělám čelem vzad. „Mám tvoji poštu.“

Vlastně její poštu nemám. Nemám žádnou poštu. Všechno to pořád leží na zemi.

Rozhlédne se po chodbě s tázavým výrazem v očích. „Vážně?“

„Ano, je – promiň. Všechno jsem to upustil. Ale jsou tam dva kousky, které patří tobě.“ Sednu si na bobek a začnu sbírat obálky – opět – a přitom se pokouším nemyslet na to, jaký jsem idiot. „Takže. Tady to máme. Gracie Mitchellová.“ Podám jí dopisy. „Tyhle dva jsou tvoje.“

Vezme dopisy, pomalu si je prohlédne a pak se s povytaženým obočím podívá zpátky na mě. „Páni. Reklama od místního ortodontisty a nabídka nové kreditky. Nevím, co bych si bez nich počala,“ poznamenaná pobaveně.

Cítím, jak mi rudnou tváře. „Jo. Chci říct, máš pravdu. Věděl jsem, že to jsou letáky. Ale bylo na tom tvoje jméno. Přece jsem je nemohl jen tak vyhodit. Stejně jsem si poměrně jistý, že by to byl trestný čin.“

Opře se o rám dveří, poklepe si dopisy o dlaň a s úsměvem, který si pohrává s jejími rty, se na mě upřeně zadívá.

Teprve v tu chvíli si naplno uvědomím, co má na sobě. Je celá v černém – vypasované kalhoty se smokingovým proužkem na nohavici, elegantní černé tílko, přes něj průsvitný černý top, boty na podpatku. Tmavé vlasy má rozpuštěné kolem ramen, hnědé oči mi připadají větší než obvykle. Možná se víc namalovala? Vypadá úžasně. Chci říct, že vypadá tak úžasně, až mi to bere dech.

„Víš,“ pronese a já se přinutím dávat pozor na to, co říká. „Když dostanu tvou poštu, prostě ti ji hodím do schránky.“

Polknu. „Ano. Dobře. Příště to tak můžu udělat.“ Udělám pozpátku krok ke svému bytu.

„Ale děkuju,“ dodá. „Jsem ráda, žeš mi to přinesl.“

Podaří se mi přikývnout, ale ve skutečnosti chci prostě utéct a v soukromí ronit slzy nad tím, jaké dělám společenské kopance. Přesto nemůžu odolat, abych se nezeptal:

„Ty někam jdeš?“ To, co mi vyjde z úst, zní skoro kriticky, takže rychle dodám: „Ptám se jen proto, že ti to moc sluší. Ne že by ti to jinak neslušelo. Vždycky vypadáš hezky. Ale dneska, celá v černém. Fakt – dobré.“

Zavřu oči a zašklebím se. *Fakt – dobré?* Klidně bych se mohl začít bít v prsa a chrochtat jako pračlověk.

Pohlédne na své oblečení. „Díky. Mám dneska koncert.“

„A tak. Ted' dává všechna ta černá smysl. S orchestrem? Co hrajete?“ Už jsem si chtěl Symfonický orchestr Harvest Hollow vyhledat. Podívat se, kdy hrají. A nejen kvůli Gracie. Měl jsem v úmyslu to udělat ještě předtím, než jsem zjistil, že hraje na violoncello.

„Dneska nehraju se symfonickým orchestrem,“ odpoví. „Je to jenom kvartet. Vystupujeme v centru, kde děláme kulisu na nějaké večeri pro obchodní komoru.“

„Jaké to je, ve srovnání s orchestrem?“

Sešpulí pusu ke straně. „Tak dobré jako symfoňák to určitě není, ale platí víc. A není to tak strašné jako svatby.“

„Co je špatného na svatbách?“

Věnuje mi pohled plný předstíraného utrpení. „Všiml sis někdy, co hraje violoncello v Pachelbelově kánonu?“

Jsem hrozně rád, že se mnou takhle mluví – trochu důvěrněji. „Asi to není moc vzrušující?“

Rty se jí roztáhnou do ironického úsměvu. „Je to osm not, které se opakují pořád dokola.“

„V tom případě to chápu,“ odpovím.

Stojíme tam ještě několik dalších vteřin, až je to tak trapné, že se to skoro nedá vydržet. *Proč je to tak trapné?* Je to snad mnou? Nebo je to prostě tím, že se se mnou nechce bavit?

„Takže, asi bych měla jít,“ poznamená. Sáhne za dveře, vezme kabát, oblékne si ho a kolem krku si uváže hořčič-

ně žlutou šálu. Díky té barvě se jí v tmavohnědých očích objeví zlaté flíčky.

„Ano. Samozřejmě. Nebudu tě zdržovat.“ Vylovím klíče, odemknu si a zvednu svou tašku.

Gracie vyjde ze svého bytu s violoncellem přehozeným přes rameno. Obrátí se, zamkne za sebou dveře a s váhavým úsměvem na tváři projde kolem mě.

„Ať vám to dneska vyjde,“ řeknu.

Přikývne, na tváři pořád ještě opatrný výraz, jako by nevěděla, co si o mně má myslet. Když dojde k hornímu schodu, otočí se. „Jo, vlastně jsem se tě chtěla na něco zeptat.“

Hned je mi veseleji. „Jasně.“

„Jen jsem si říkala, jestli nemáš přímý kontakt na našeho domácího. Mám trochu problém se sporákem a zkoušela jsem poslat e-mail agentce, se kterou jsem podepisovala nájemní smlouvu, ale neodpovídá mi.“

Zamračím se. Má trochu problém se sporákem? Agentka by měla odpovědět a pak tlumočit všechny Graciiny nesnáze mně. Potíží je, že zrovna tohle Gracie říct nemůžu, protože neví, že její domácí jsem vlastně já.

Je to něco, co mi doporučila realitní agentka, se kterou spolupracuju – ať neprozrazuju, že jsem majitel budovy. Povídala, že mít nájemníky, kteří vědí, že jejich domácí bydlí ve vedlejší bytě, je nejlepší cesta k tomu, aby vás lidi pořád otravovali, stěžovali si na něco, vyžadovali něco. V tu dobu to dávalo smysl, ale teď, když znám Gracie trochu líp, to vypadá jako přehnaná opatrnost. Gracie je úplně v klidu a nestěžovala si ve svém bytě na jedinou věc.

Až teď. Ale jestli je něco v nepořádku s jejím sporákem, tak to není stěžování. Je to legitimní potřeba, o kterou bych se měl postarat.

„Hm, ano,“ odpovím. „Myslím, že mám někde jeho číslo. Nebo možná e-mail? Podívám se, jestli se mi ho podaří najít.“

Přikývne. „Díky. Není to nic urgentního, ale třeba bys mi ho mohl dát, až se příště uvidíme?“

Kývnu. „Určitě. V pohodě.“

Dívám se, jak mizí po schodech dolů, a pak jdu pomalu do svého bytu.

Tedy, mohlo to být horší. Nikdy jsem nebyl žádný přeborník v komunikaci se ženami, přestože jsem to na radu svého terapeuta hodně trénoval. Rozhodně jsem měl spoustu daleko příšernějších rozhovorů, než byl tahle. A je dobře, že mám teď důvod s ní mluvit znovu. Protože až jí dám telefon na domácího, budu jí muset říct, že je to telefon *na mě*.

Jenže to pro ni nebude důvod, aby se o mě začala zajímat. A já si *fakt* nemyslím, že o mě má zájem.

S rukama opřenýma o boky se postavím k pracovní desce a uchechtnu se.

Je to legrace. To, že jsem hokejista, má na ženy většinou *opačné* účinky.

Bohužel skutečnost, že to na Gracie žádný vliv nemá, ji v mých očích dělá ještě přitažlivější.

KAPITOLA 3

Gracie

„To jsem opravdu ráda, že nejdu pozdě sama,“ přivítá mě Joyce, s níž sedím u pultu, když si v zákulisí postavím na podlahu violoncello a svléknu si kabát. Joyce má před sebou otevřený futrál a má tedy ve srovnání se mnou několikaminutový náskok, ale pořád si ještě nanáší kalafunu na smyčec, takže je to opravdu jen pár minut.

Dirigentka našeho symfonického orchestru vyznává ohledně pozdních příchodů nulovou toleranci, zvlášť před koncertem, takže je napětí v jejím obličeji oprávněné. Podle toho, co slyším, je už zbytek orchestru na pódiu a rozehrává se.

„Doprava byla mnohem horší, než jsem čekala,“ řeknu. „Přísahám, že se do města na podzimní listí přijel podívat milion turistů.“

Harvest Hollow leží v Appalačských horách mezi Asheville a Knoxville a stal se poměrně oblíbenou destinací pro obdivovatele podzimních barev. Pro naši ekonomiku je to skvělé, takže si nemůžu stěžovat. A je pravděpodobné,

že mnozí z těch, kdo mi před chvílí zavazeli na silnici, budou dnes večer sedět v publiku. Jestli ale zmeškám první podzimní koncert a přijdu o místo v orchestru, tak mi můžou být diváci ukradení.

Rychle otevřu futrál a vytáhnu violoncello.

„A divíš se jim, že sem jezdí? Ty barvy jsou letos fantastické,“ odpoví Joyce. „Ale někteří se nejspíš taky přijeli podívat na hokej.“

Podívám se na ni. „Dneska je hokej?“ To by vysvětlovalo, proč na sobě měl Felix oblek – a hrozně mu to slušelo – když jsem ho předtím viděla odcházet.

„Zítřa,“ odtuší Joyce. „Aspoň to říkal manžel.“

Najednou začnu přemýšlet, kam měl Felix takhle vyparáděný namířeno, když ne na jeden ze svých zápasů. Možná na rande? Při té představě se zamračím a rychle ji zaplaším. Co je mi do toho, jestli má Felix rande? Já doufám, že má rande. Doufám, že chodí na rande se všemi hokejovými fanynkami na celém širém světě.

„Měl by to být důležitý zápas,“ pokračuje Joyce. „Mají teď v týmu nového hráče, snad nějaké eso z NHL, a když minulý týden hráli první předsezónní zápas, málem mu od bruslí létaly jiskry. Navíc mám dojem, že je odsud, takže lidi šílí, aby se na něj mohli jít podívat.“

„Lidi vždycky šílí, když jde o hokej appíků tady ve městě.“

Minulý týden Josh u snídaně podrobně vykládal o nové hvězdě týmu, Loganu Barnesovi, až z toho málem ochraptěl. Jsem si celkem jistá, že je to ten kluk, který bydlel pár dní u Felixe. Konkrétně jeho si pamatuju, protože když mě viděl, vždycky byl neuvěřitelně zdvořilý. Klidný a milý a odpustil si veškeré flirtování, což byla příjemná změna oproti hokejistům, kteří za Felixem chodí normálně.

Tenhle týden jich přidusalo po schodech pět nebo šest, načež začali Felixovi bušit na dveře. Logan šel poslední, tvářil se trochu rozpačitě a omlouval se za to, jak jeho spoluhráči vyvádějí, a Eli zatím proklouzl ke mně – zrovna jsem se vrátila ze zkoušky – a ptal se, jestli by mě nemohl pozvat na večeři. *Opět.*

Eli je docela pěkný – všichni Felixovi kamarádi vypadají, jako by je vylišovali v nějaké továrně pro náročné – ale nebyl by můj typ, ani kdyby nehrál hokej. A upřímně řečeno, s Felixem se nikdo z nich nemůže srovnávat.

Ne že bych měla pocit, že je Felix něco extra.

Jenom říkám, že objektivně, kdybych mluvila pouze o tom fyzickém, tak Felix je... Na to nemám slov, jaký Felix je. Což mi dělá starosti. V poslední době na něj myslím mnohem častěji, a to má bohužel všechno společné s tím, jak vyrazil ze svého bytu, ještě mokrá ze sprchy, aby se ujistil, že jsem v pořádku. Velikost jeho nahého a širokého hrudníku sice *nebyla* bezvýznamná, ale to, co se mi kupodivu pořád objevuje před očima, je výraz, který měl na tváři. Vypadal skutečně, upřímně znepokojeně a potom hrozně vyplašeně, když si uvědomil, jak mě ty krámy na chodbě obtěžují.

Odsunu ty myšlenky stranou – mám teď mnohem důležitější starosti než souseda, s nímž si prostě nemůžu nic začínat – a následuju Joyce, která už odešla na pódium.

Světla v hledišti ještě svítí a já jsem ráda, když vidím, že je koncertní síň plná. Je tu *mnoho* šedivých hlav, což je mi vždycky trochu líto – proč nechťejí symfonický orchestr poslouchat taky mladí lidé? – ale publikum je publikum a já jsem ráda, že ho máme.

Nikdy mě neomrzí poslouchat rozehrávající se orchestr, vnímat kakofonii obrovského množství hudebních nástrojů vysílajících do prostoru všemožné tóny. Takhle zní očekávání, takhle zní dřímající možnosti.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Na tenkém ledě.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.